Και πάλι το marketing της βιομηχανίας ΚΑΡΕΛΙΑ λειτουργεί άψογα. Μοίρασε 2,85 εκατομμύρια ευρώ σε διάφορες μορφές στους εργαζόμενους της εταιρείας για άλλη μία χρονιά. Λεφτά που στην ουσία προέρχονται από το καθημερινό στύψιμο των εργαζομένων που δεν τολμούν να μην πάνε στην δουλειά ακόμα και με 40 πυρετό.

Και φυσικά ήδη από παλιά η εργοδοσία με διάφορους πρόθυμους τοπικούς παράγοντες έχει φροντίσει να καθαρίσει το εργοστάσιο από ενοχλητικά στοιχεία.

Το 1998 σε στάση εργασίας η εργοδοσία προσέλαβε όλη σχεδόν την αστυνομική δύναμη της Καλαμάτας για να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους.
Και την ίδια χρονιά κατά τη διάρκεια γενικής απεργίας ο βιομήχανος μήνυσε 13 συνδικαλιστές της Ομοσπονδίας Καπνεργατών Ελλάδος (ΟΚΕ), επειδή μοίραζαν ανακοινώσεις στους εργαζόμενους στο εργοστάσιο. Το δικαστήριο το 2003 τελικά καταδίκασε τους 10 από τους 13 συνδικαλιστές σε τρίμηνη φυλάκιση με τριετή αναστολή για… παραβίαση εργασιακής ειρήνης.
Το 1998 όπως φάνηκε ήταν η μεγάλη χρονιά του Καρέλια.

Οι τελευταίες δύο απολύσεις έγιναν το 2013 εν μέσω απειλών απολύσεων προς όλους τους εργαζόμενους για αύξηση της παραγωγικότητας.

Και φυσικά ως μεγαλοπαράγοντας της περιοχής έχει όλο τον κρατικό μηχανισμό στην διάθεσή του. Ακόμα περιμένει το Εργατικό κέντρο Καλαμάτας να πάει η Επιθεώρηση Εργασίας στο εργοστάσιο μετά από συγκεκριμένες καταγγελίες που έγιναν το καλοκαίρι.

Τα λεφτά που δημόσια μοιράζει ο Καρέλιας είναι απλά κομμάτι της απλήρωτης εργασίας και της καθημερινής πίεσης που δέχονται εδώ και χρόνια οι εργαζόμενοι, αφού με αυτόν τον τρόπο αυξήθηκε η παραγωγή κατά 8%, οι πωλήσεις κατά 2% κατέχοντας μερίδιο πωλήσεων στην ελληνική αγορά 15%.

Φυσικά οι περισσότερες διθυραμβικές αναδημοσιεύσεις της εταιρικής ανακοίνωσης δεν αναφέρουν το γεγονός ότι οι δικαιούχοι εργαζόμενοι είναι μόνον όσοι δεν απουσίασαν για οποιοδήποτε λόγο από την εργασία τους ούτε μία ημέρα του 2013. Ούτε επίσης τους μισθούς των 35 προσλήψεων που έγιναν το 2013. Η στοιχειώδης δημοσιογραφική έρευνα έχει

καταντήσει πολυτέλεια πια, και μόνον η αναπαραγωγή του δελτίου τύπου της εταιρείας αρκεί.

Και δεν είναι δώρο στους εργαζόμενους ούτε εξιλέωση των βιομηχάνων. Είναι απλά δημόσιες σχέσεις για το μεγάλο καπνίζον κοινό, να του πετάξει στο στόμα μία ευκαιρία να ενισχύσει την «καλή» ελληνική καπνοβιομηχανία.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν την ανάγκη ούτε από ψίχουλα ούτε από καλά αφεντικά και ελληνικές εταιρείες. Αυτό που έχουν ανάγκη είναι να απελευθερωθούν από τα δεσμά της μισθωτής σκλαβιάς μία και έξω στέλνοντας κάθε είδους αφεντικών στον λάκκο της ιστορίας.

του **κ.Τσ**. για το **avantgarde**